

عنوان مقاله:

بررسی بینامتنی حکایات مشترک تذکرها لاولیا و منطق الطیر عطار نیشابوری

محل انتشار:

دو فصلنامه ادب فارسی، دوره 7، شماره 1 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

سیده مریم روضاتیان - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان

فاطمه السادات مدنی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

عطار نیشابوری، شاعر و مولفی است که با قرارگرفتن در دوره‌ای بین عصر سنایی و روزگار مولوی، حلقه اتصال آغاز و اوج مسیر عارفانه شعر فارسی شده است. در آثار عطار باتوجه به آشنایی او به داستان‌پردازی و استفاده از حکایات گوناگون، مشابهت‌های مضمونی با یکدیگر دیده می‌شود. در این پژوهش حکایات مشترک تذکرها لاولیا و مثنوی منطق الطیر بررسی و برای دریافت نحوه ارتباط و مناسبات آنها با یکدیگر، از مباحث بینامتنی و به‌ویژه نظریه ژرار ژنت استفاده می‌شود. در این نظریه روابط بین متون بررسی شده است؛ چنان‌که براساس دسته‌بندی‌های ارائه شده در آن، می‌توان روابط میان‌بین را بررسی و تحلیل کرد. نکته مهم آن است که باتوجه به ویژگی‌های منحصربه‌فرد متون ادبی زبان فارسی، می‌توان از دسته‌بندی‌های پیشین فراتر رفت و برای گسترش آنها اقدام کرد. این‌گونه بررسی‌ها ارتباط بین آثار عطار و روش او را در نحوه به‌کارگیری حکایات در دو کتاب مذکور روشن می‌کند. همچنین آثار عطار با قرارگرفتن در جایگاه نمونه‌های ادبی سبب ایجاد دسته‌بندی‌های تازه در حوزه بینامتنیت می‌شوند.

کلمات کلیدی:

بررسی بینامتنی، ژرار ژنت، عطار، تذکرها لاولیا، منطق الطیر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1200066>

